

státě, a nutně musely vésti útoky na platné řády v dalším průběhu k občanské válce. Stížnost jest na omylu, má-li za to, že šlo jen o zlo místního rázu a že si obžalovaný nemohl býti ani vědom nebezpečné povahy svého podnikání. Zjišťuje rozsudek, že šlo o vědomé (úmyslné) vyvolávání ozbrojené akce a vzpoury proti veřejné moci státní a že při tom obžalovaný počítal se situací, vytvořenou vypuknutím generální stávky a dělnickými bouřemi v celé republice. Jest tudíž i subjektivní vina obžalovaného v rozsudku bezvadně zjištěna. Dle § 59 c) tr. zák. jest prohlášeno za mírnější trestnou formu velezrády všeobecné bezvýsledné vyzývání ku velezrádným jednáním, stane-li se veřejně a před více lidmi. Poněvadž rozsudek zjišťuje, že obžalovaný takovýmto způsobem vyzýval řečí, nesměřující k individualně určitým osobám, své posluchače ku násilné změně poměrů ve státě, tedy k útoku na vnitřní bezpečnost státní, čili jinými slovy podněcoval vnitřní vzpouru, tedy jednání velezrádné dle § 58 c) tr. zák., byl právem uznán vinným dle obou citovaných paragrafů.

Čís. 425.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Výši neoprávněného pachatelova zisku (§ 20, čís. 2 b) nelze stanovití rozdílem mezi cenou prodejní a maximální, nýbrž skutečným (konkrétním) ziskem pachatele.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1921, Kr I 811/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl částečně po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 29. září 1919, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem předražování podle § 20 čís. 2 b) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a přečinem podle § 32 čís. 2 a 4 min. nařízení ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. zák., zrušil rozsudek v odpor vzatý ve výroku o vině obžalovaných přečinem předražování dle § 20, čís. 2 b) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a ve výroku o trestu a vrátil věc soudu nalézacímu, by jí v tomto objemu znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že obžalování směli býti odsouzeni pro přečín předražování, pokud se týče přečín § 32 čís. 2 a 4 min. nařízení pouze v tom případě, kdyby bylo zjištěno, že při prodeji mouky každý z nich docílil většího zisku než 2000 K, pokud se týče, kdyby každý z nich zcizil mlýnské výrobky v hodnotě větší 500 K. Tento náhled je mylný, poněvadž rozsudek vyslovuje, že obžalování při obchodování s moukou vědomě spolupůsobili, a zodpovídají tedy za trestný výsledek jako spolupachatelé společně. Stačí proto k odsouzení pro přečín, jsou-li zjištěny shora uvedené částky ohledně obou dohromady, nikoliv ohledně každého zvlášť. Poněvadž pak první soud bezvadně zjistil, že oba obžalování společně zcizili úmyslně a neoprávněně mlýnské výrobky v hodnotě 2763 K 74 h (vypočteno na

základě cen maximálních), tedy v hodnotě 500 K převyšující, odpovídá odsouzení obou pro přečin dle § 32 čís. 2 a 4 min. nařízení zjištěnému stavu věci a zákonu. Naproti tomu nezjistil soud, jakého skutečného neoprávněného zisku obžalovaní prodejem mouky dosáhli, takže nelze posouditi, zda jsou zde předpoklady pro kvalifikaci přečinu (§ 20 2 b) čís. nařízení), t. j. konkrétní zisk přes 2000 K. Soud vycházejí z mylného náhledu (což stížnost vytýká dle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř.), že rozdíl mezi cenou prodejní a maximální (21.058 K—2763 K 74 h = 18.294 K 26 h) představuje neoprávněný zisk obžalovaných, 2000 K daleko převyšující, jak jej má na mysli zákon při stanovení hranice přestupku a přečinu předražování, nezabýval se zjišťováním skutečného (konkrétního) zisku obžalovaných, který je pro tuto otázku jedině rozhodným, a který je rozhodně menší než zmíněný rozdíl, když soud sám zjišťuje, že obžalovaní kupovali patrně za vyšší ceny než maximální. I když soudní zjištění odůvodňují odsouzení obžalovaných pro předražování vůbec, nelze na základě jich přezkoumati, zda jest odůvodněno odsouzení pro přečin či přestupek.

Čís. 426.

Jde o »věci svěřené« ve smyslu § 183 tr. zák., dostane-li zákazník zboží domů na výběr.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1921, Kř I 195/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. ledna 1921, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák. rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že obchodník Václav A. dal 4. března 1920 obžalovanému, který na něm žádal, udávaje mu nepravé jméno, pár botek pro svou sestru, — na výběr dva páry botek, v ceně 300 K, o jejichž dalším osudu rozsudek žádných zjištění nečiní. První soud nabyt přesvědčení, že obžalovaný botky na Václavu A-ovi sice lstivě vylákal, nenabyl však přesvědčení, že jednal v úmyslu ho poškoditi, a sprostil ho proto z obžaloby pro zločin podvodu. Zmateční stížnost státního zastupitelství bere osvobozující výrok v odpor dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. z té příčiny, že soud neprávem neshledal v jednání obžalovaného aspoň přestupek zpronevěry, spáchaný zadržením a přivlastněním si jednoho páru botek v ceně menší 200 K. Zmateční stížnost správně dovozuje, že obžalovanému byl nejméně jeden pár obuvi svěřen, ježto mu dal A. oba páry v důvěře, že si jeden podrží na úvěr a druhý vrátí, z čehož vyplýval pro obžalovaného závazek, aspoň tento jeden pár vrátiti. První soud je na omylu, má-li za to, že jde o poměr civilní, o obvyklý zjev v životě obchodním, kdy zákazník dostane zboží domů na výběr, že tedy nelze mluvíti o věci svěřené. Pojem svěřeni nepředpokládá výslovného smluvního poměru mezi stranami,